

Työvoimatutkimuksen ja työnvälitystilaston työttömyystietojen erot

Tilastokeskuksen ja työministeriön työryhmän raportti

Syyskuu 1992

Alkulause

Tilastokeskus ja työministeriö asettivat 15.5.1992 työttömyystilastojen eroja ja julkistamismuotoja selvittävän työryhmän. Sen tehtävänä oli kartoittaa työministeriön työnhakijatilaston ja Tilastokeskuksen työvoimatutkimuksen käsitteelliset ja menetelmälliset erot ja tehdä ehdotukset yhtenäistämistoimenpiteistä tilastojen laatimisessa. Lisäksi sen tuli tehdä ehdotukset työttömyystilastojen julkistamisesta ja työttömyysluvuissa esiintyvien erojen syiden esittämisestä.

Työryhmään määrättiin puheenjohtajaksi tilastojohtaja Hilikka Vihavainen (TK) ja jäseniksi erikoissuunnittelija Eero Polus

(TM), kehittämispäällikkö Päivi Keinänen (TK) ja erikoissuunnittelija Oiva Lönnberg (TM). Työryhmän työhön on osallistunut myös tilastojohtaja Pirkko Aulin-Ahmavaara (TM) ja se on kuullut asiantuntijoina erikoistutkija Seppo Laaksosta (TK) ja yliaktuaari Paavo Väisästä (TK).

Työryhmän määräaika päättyi 30.9.1992 ja saatuaan työnsä valmiiksi, se jättää oheisen muistion Tilastokeskuksen ja työministeriön käyttöön.

Helsingissä syyskuun 30 päivänä 1992

Sisällys

	Sivu
Alkulause	1
Yhteenveto	3
1 Taustaa	4
2 Tilastojen lähtökohdat ja käyttö	5
2.1 Työvoimatutkimus	5
2.2 Työnvälitystilasto	6
3 Työttömiä kuvaavien lukujen erot	7
4 Erojen syyt	8
4.1 Määritelmäerot	8
4.2 Tuotantoerot	11
4.3 Menetelmäerot	13
5 Vertailtavuustarkasteluja	14
6 Työvoimatutkimuksen kehittäminen	16
7 Yhteenveto tilastojen eroista	17
8 Työttömyystilastojen yhtenäistäminen	18
9 Työttömyystilastojen julkistaminen	19

Yhteenveto

Tilastokeskuksen ja työministeriön yhteinen työryhmä on selvittänyt työttömyystilastojen eroja ja julkistamismenettelyjä. Työryhmä on saanut työnsä valmiiksi ja jättänyt asiasta raportin.

Työttömyyttä tilastoidaan Suomessa – kuten useimmissa muissakin kehittyneissä maissa – pääasiassa kahdella eri menetelmällä: Tilastokeskuksen otokseen perustuvalla työvoimatutkimuksella sekä työministeriön työnvälityksen asiakasrekisterin tietojen perusteella laadittavalla työnvälitystilastolla.

Kumpikaan näistä ei ole pelkkä työttömyys-tilasto, vaan niillä on laajemmat käyttö-tarkoitukset. Työnvälitystilaston tehtävänä on kuvata työvoimahallinnon asiakkaita ja heille kohdistettuja toimenpiteitä ja niiden toteutumista alueellisesti ja ajoittain. Tilastokeskuksen työvoimatutkimuksen tehtävänä on kuvata työn kysyntää ja tarjontaa koko kansantalouden tasolla ja eri toimialoilla kansainvälisesti vertailtavalla tavalla. Työvoimatutkimuksesta lasketaan virallinen työttömyysaste, joka on myös kansainvälisesti vertailukelpoinen.

Vaikka molemmat tilastot antavat varsin yhdenmukaisen kuvan työttömyyden kehityksestä, poikkeavat näiden tilastojen työttömyysluvut tasollisesti toisistaan. Työministeriön työttömien työnhakijoiden luvut ovat olleet yleensä suuremmat kuin Tilastokeskuksen työvoimatutkimuksella lasketut työttömät. Viime vuosina tasoero on kasvanut, joka johtuu osaksi työttömyyden kasvusta. Jos ero suhteutetaan työttömyyden korkeaan tasoon, se ei ole vuoden 1991 jälkeen enää kasvanut. Tilastojen eroja voidaan selittää monilla määritelmä-, tuotanto- ja menetelmäeroilla, joita on käsitelty tarkemmin työryhmän raportissa.

Työttömyyslukujen erot ovat viime aikoina johtuneet pääasiassa kolmesta eri tekijästä. Nämä ovat: erot lomautettujen määrissä,

työvoimatutkimuksen vastauskato ja työnvälityksen työnhakijarekisterin päivitysongelmat. Jos tutkimuksen kato ja rekisterin päivitysviive otetaan huomioon ovat luvut koko maan tasolla lähes samat.

Työryhmä esittää seuraavat toimenpiteet tilastojen yhtenäistämiseksi:

1. Työministeriö siirtää erilliseksi ryhmäksi työttömistä pelkästään ryhmäilmoituksella lomautetut, joiden ei voida katsoa hakevan aktiivisesti työtä. Tämä vastaa kansainvälistä suositusta sekä työllisyyslain soveltamisessa jo nyt noudatettua käytäntöä. Tilastokeskus poistaa työvoimatutkimuksen työttömistä ne lomautetut, jotka eivät ole etsineet työtä. Muutokset pyritään tekemään tilastouudistusten yhteydessä.
2. Työministeriö huolehtii siitä, että työvoimatoimistot seuraavat työnvälitysrekisterin ajantasaisuutta nykyistä paremmin ja että myös lyhyet työssäolot merkitään rekisteriin.
3. Tilastokeskus huolehtii siitä, että katon rakenteen aiheuttama työttömyyttä aliarvioiva virhe työvoimatutkimuksessa aina tunnetaan. Tämä edellyttää, että vuosittain maaliskuulta tehdään rekisteriyhdistelyyn perustuva katoselvitys. Lisäksi Tilastokeskus tarkentaa tilastouudistuksen yhteydessä työttömyyden mittaamista kansainvälisten standardien mukaisesti.
4. Tilastokeskus huolehtii siitä, että ajantasalla olevat arviot työvoimatutkimuksen taso- ja muutosestimaattien keskivirheistä sekä koko maan että aluetasolla ovat aina käytettävissä. Työvoimatutkimuksen satunnaisvirhettä voidaan pienentää lisäämällä otoskokoa ja muuttamalla paneeliasetelmaa.

1 Taustaa

Työttömyyden ennätyksellinen kasvu ja eri työttömyystilastojen välisen eron suureneminen ovat aiheuttaneet runsaasti keskustelua tilastojen laatimisen perusteista. Kun vuonna 1990 toiminut työministeriön ja Tilastokeskuksen yhteinen työryhmä jätti muistionsa (Tilastokeskus, Muistio nro 127, 29.11.1990), eivät työttömyyslukujen erot vielä olleet korkeimmillaan eikä työttömyyden jatkuva kasvu ollut tiedossa. Vuoden 1991 syksyllä ja vuoden 1992 aikana erot lukumäärinä kasvoivat edelleen. Vuoden 1992 keväällä Tilastokeskus ja työministeriö asettivat työryhmän selvittämään mahdollisuuksia yhtenäistää tilastoja niin, että erot pienenisivät. Tämä työryhmä on käyttänyt työnsä lähtökohtana edellä mainittua muistiota uudistamalla ja täydentämällä sitä ajankohtaisemmalla tiedolla.

Työministeriön rekisteriin perustuva tilasto ja työvoimatutkimus ovat syntyneet erilaisista tarpeista ja päämääristä. Työnvälityksen työnhakijatilastoilla seurataan työvoimatoimistojen asiakaskuntaa ja hallinnon toimenpiteiden kohdejoukkoja erilaisilla aluetasoilla. Työvoimatutkimus sen sijaan

tuottaa – työttömien määrän arvioinnin ohella – kansainvälisesti vertailukelpoisella tavalla tietoa useista työmarkkinoihin liittyvistä taloudellisista ja sosiaalisista ilmiöistä kuten työvoimasta ja työllisyydestä.

Vastaavanlaisia mittaripareja työttömyydelle on olemassa useimmissa länsimaissa. Näiden maiden lukujen väliset tasoerot tai edes erojen suunnat eivät ole selkeän systemaattisia. Rekisteritietojen antama työttömien määrä voi olla kymmeniä- tai satoja tuhansia pienempi tai suurempi kuin otostutkimuksen. Syynä erojen erilaisuuteen ovat hallinnolliset ja lainsäädännölliset vaihtelut maiden työttömyysturvassa ja julkisessa työnvälityksessä. Sen sijaan työvoimatutkimukset ovat kansainvälisesti huomattavasti enemmän sekä käsitteiltään että menetelmiltään standardisoituja. Suomessa työttömyyslukujen erot ovat aikaisemmin olleet pieniä ja suunnaltaan vaihtelevia. Tämä kahden eri luvun nimellinen läheisyys on ilmeisesti hämärtänyt sitä, että kyseessä on erilaisilla perusteilla lasketut ja osin eri asiaa mitaavat luvut.

2 Tilastojen lähtökohdat ja käyttö

2.1 Työvoimatutkimus

Työvoimatutkimusta on tehty Suomessa vuodesta 1959 alkaen. Eri aikoina sen tarkoitus ja merkitys ovat vaihdelleet. Alunperin menetelmää käytettiin maaseudun työvoiman tarpeen ja käytön tutkimiseen (Heikinheimo, 1954). Esikuvaksi otettiin Yhdysvalloissa vuodesta 1940 tehty Labour Force Survey, jota Kansainvälinen työjärjestö (ILO) suositteli vuoden 1954 päätöslauselmassa ja OECD vuonna 1963.

Työvoimatutkimus laajeni pian näiden ensimmäisten kokemusten jälkeen koko väestön kattavaksi. Vuoden 1953 tilastokomitean mukaan tilastoja tarvittiin valtion työllisyyspolitiikan ja muiden työvoima-asiain hoidon tarpeisiin. Syinä työvoimatutkimuksen aloittamiseen olivat mm. kymmenvuosittaisten väestölaskentojen nopea vanhentuminen elinkeinorakenteen muuttuessa, kattavien yritystiedustelujen puuttuminen ja puutteellinen työttömyystilastointi (Ristimäki, 1971). Työttömistä sisältyi tilastoihin vain silloisten työllisyyslautakuntien kortistoihin merkitty osa.

1980-luvun lopulla Suomi ratifioi Kansainvälisen työjärjestön uudistetun sopimuksen nro 160, jonka perusteella Suomi on sitoutunut tekemään ILO:n suositusten edellyttämiä työtilastoja. Työvoimatutkimuksessa on siksi pyritty noudattamaan ILO:n suositusta (ICLS 1982) sekä OECD-maiden vuonna 1983 hyväksymää täydennystä. Työvoimatutkimuksen merkitys kansainvälisten vertailujen perustana on näistä syistä tullut keskeiseksi. Erityisesti OECD on korostanut vertailtavuuden tärkeyttä omissa julkaisuissaan ja analyyseissään. Euroopan yhteisö teki ensimmäiset työvoimatutkimukset kuudessa jäsenmaassaan vuonna 1960. Nykyisin tutkimus on yhteisön jäsenmaissa pakolli-

nen. ETA-sopimuksen nojalla se on (kerran vuodessa) pakollinen myös Suomessa vuodesta 1995 alkaen.

Työvoimatutkimuksen käsitteet perustuvat siis ILO:n suosituksiin. Perustellessaan tämän tyyppisten tutkimusten käsitteitä ILO (1991) korostaa niiden monenlaisia käyttötarkoituksia sekä talous- että sosiaalityöna. Väestö jaetaan kolmeen pääryhmään: työllisiin, työttömiin ja epäaktiiveihin. Jako perustuu lyhyeen viiteajanjaksoon, toiminnan laadun käsitteeseen ja tiettyihin prioriteettisääntöihin. Tutkimus mittaa käytävissä olevien ja käyttämättä jääneiden inhimillisten voimavarojen laajuutta makrotalouden arviointiin ja työvoiman kehittämissuunnitelmien pohjaksi. Käyttämättömiin voimavarojen näkökulma tulee esille esimerkiksi siten, että työhaluiset, työtä aktiivisesti hakevat mutta työttömyysturvan ulkopuolelle jäävät nuoret luetaan työttömiin. Toinen tarkoitus on työllisyyden, tulojen ja muiden sosiaalisten ja taloudellisten ominaisuuksien mittaaminen työllistämispolitiikan ja -ohjelmien, tuloa luovien ja ylläpitävien ohjelmien, ammatillisen koulutuksen ja vastaavien tarpeisiin.

Suomessa työvoimatutkimusta käytetään maiden välisen vertailun ohella perustietona kansantalouden tilinpidossa, taloudellisissa ennusteissa, palkkatilastojen täydentäjänä, suhdanneseurannassa ja tuottavuuslaskelmissa sekä toimiala-, ammatti-, sektori- ja sosiaalialueen rakenteiden seuraamiseen eri väestöryhmissä, mm. sukupuolen, ikäryhmän ja alueen mukaan. Sen suurena etuna on sekä kattavuus että käsitteiden toisensa poissulkevuus (samat henkilöt sisältyvät tilastoon vain yhden kerran).

2.2 Työnvälitystilasto

Työministeriön laatima työnvälitys- ja työvoimakoulutustilasto on hallinnollinen tilasto, jolla työvoimahallinto seuraa asiakaskuntaansa, heille tehtyjä toimenpiteitä, tulostavoitteittensa toteutumista sekä sitä alueellista ja aloittaista työllisyystilannetta, missä hallinto joutuu toimimaan. Perustiedot tilastointiin saadaan työvoimatoimistojen tietojärjestelmästä, joka on hallinnon palvelujärjestelmä. Näiden tilastojen laatiminen perustuu työllisyyslakiin, työnvälityslakiin ja sen asetukseen työnvälityslain toimeenpanosta sekä siihen seurantarpeeseen, joka on edellytyksenä modernille, tulosjohtamiseen perustuvalla hallintokäytännöllä.

Tilastojärjestelmä tuottaa tietoa työnvälityksestä, avoimista työpaikoista, työnhakijoista, heille tehdyistä toimenpiteistä, tukitoimenpitein työllistamisestä, työvoimapolitiisesta aikuiskoulutuksesta sekä alueellisesta työllisyystilanteesta. Pääosin tilastointi palvelee työhallintoa (työministeriötä, työvoimapiirejä ja työvoimatoimistoja) antamalla tietoja hallinnossa tehtävää suunnittelua, päätöksentekoa ja seurantaa varten. Samalla se kuitenkin tuottaessaan tietoja tärkeistä yhteiskunnallisista ilmiöistä palvelee muitakin yhteiskunnan elimiä valtakunnallisella ja alueellisella tasolla, mm. keskeisenä suhdanneindikaattorina.

Työnvälitystilaston vanhimmat työnhakijoiden ja avoimien työpaikkojen tilastosarjat alkavat vuodesta 1961, jolloin työnvälitystoiminta valtiollistettiin. Tätä aikaisemmalta alkaen on työnvälitystoiminnasta tilastotietoja saatavissa. Tilastointi on vuosien varrella laajentunut kattamaan suurimman osan työvoimatoimistojen toimintaa kuvaavaksi seurantajärjestelmäksi. Tähän on edesauttanut atk:n käyttöönotto työvoimatoimistojen asiakaspalvelussa.

Koska suurin osa työvoimatoimiston asiakaskunnasta on työttömiä, on selvää, että tilastointi suurelta osin kohdistuu tähän asiakasryhmään, jonka toimenpidetarve on suu-

rin. Kun on kysymyksessä kokonaisaineisto, voidaan tilastot tulostaa tarkalla aluetasolla kunnittain ja työvoimatoimistoittain ja näisäkin käsitellä erilaisia rakenne- ja virtatie-toja.

Työnvälitystilasto on työttömien tilastoinnin osalta varsin kattava, koska työttömien on työttömyysturvaa saadakseen ilmoittauduttava työvoimatoimistoon. Myös lomautetut ja lyhennetyllä työviikolla olevat ilmoittautuvat työvoimatoimistoon saadakseen työttömyysturvaa lomautuspäiviltään.

Vuoden 1988 alusta voimaan tullut uusi työllisyyslaki edellyttää työttömien tilastoseurantaa hyvinkin tarkasti, varsinkin kuntatasolla. Erityisesti velvoitetyöllistämisen tilastointi edellyttää yksittäisten henkilöiden tarkkaa usean vuoden ajan kestäväää työttömyys- ja sijoitusjaksojen päiväkohtaista seurantaa, että pystyttäisiin kuukausitilastoissa merkitsemään, mikä henkilön tila velvoitetyöllistämisen suhteen tilastointiajankohtana vallitsee.

Työhönoikeuden piiriin tulleista selvitetään, ovatko he työttöminä ja työhönoikeus edelleen voimassa, ovatko he sijoitettuina velvoiterahalla vai harkinnanvaraisella rahalla, ovatko he luopuneet työhönoikeudesta mutta ovat kuitenkin työttöminä. Jos he ovat olleet työhönoikeuden piirissä, milloin se mahdollisesti on päättynyt, että voidaan alkaa laskea uutta työhönoikeuteen kertyvää työttömyysjaksoa. Työllisyyslaki siis edellyttää, että työvoimatoimistoissa työttömänä olevien työttömyyspäivät ovat tarkassa seurannassa ja työttömyyteen liittyvät työvoimatoimistojen merkinnät ovat täsmälleen oikeat.

Työttömyyden määrittely työnvälitystilastossa perustuu alunperin kansainväliseen ILO:n suositukseen, mutta koska varsinkin työllisyyslain toimeenpano edellyttää eräiden työttömien ryhmien käsittelyä tietyllä tavalla, on tähän jouduttu hallinnollisin määritelmien tekemään poikkeuksia.

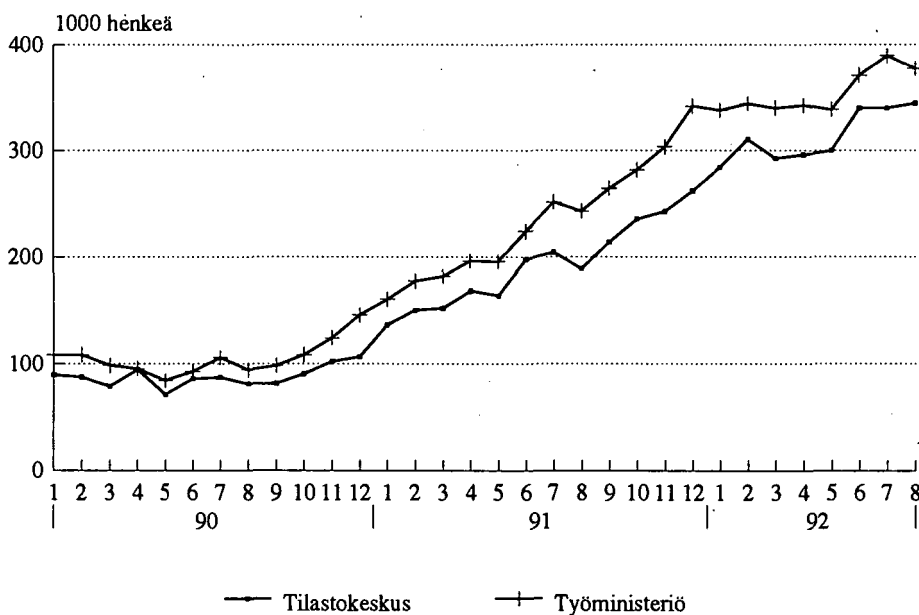
3 Työttömiä kuvaavien lukujen erot

Molemmista lähteistä saadut työttömyysluvut antavat eroista huolimatta varsin yhdenmukaisen kuvan työttömyyden vaihtelusta koko maan tasolla. Taloudelliset suhdannevaihtelut heijastuvat kumpaankin työttömyyslukuun suunnilleen samansuun-

taisesti ja myös samanaikaisesti. Alueatasolla erot ovat työvoimatutkimuksen otosluonteesta johtuen suurempia. Työvoimatutkimus on viime vuodet tuottanut systemaattisesti alhaisempia työttömyyslukuja kuin työnvälitystilasto.

KUVIO 1.

Työministeriön työttömät työnhakijat ja Tilastokeskuksen työvoimatutkimuksen työttömät 1990–92 kuukausittain, alkuperäiset luvut.

4 Erojen syyt

Työttömyystilastojen väliset erot voidaan jakaa määritelmä-, tuotanto-, ja menetelmä-eroihin. Määritelmäerot liittyvät tilastojen käyttötarkoituksiin sekä työttömien marginaaliryhmien erilaiseen kohteluun kumpaisessakin tilastossa. Tuotantoeroilla tarkoite-

taan tilastoinnissa käytettyjen viiteajanjaksojen pituuksia ja niiden sijaintia kuukaudella sekä rekisteritilastoon liittyviä päivitysviiveitä. Menetelmäerot liittyvät otostilaston satunnaisvaihteluun ja systemaattiseen virheeseen sekä perusjoukon ominaisuuksiin.

4.1 Määritelmäerot

4.1.1 Kansainvälinen työttömyyden määritelmä

Työvoimatilastoja koskevassa suosituksessaan ILO edellyttää, että työttömyys määritellään aktiivisen työnhakutoiminnan kautta. Tullakseen luokitelluksi työttömäksi henkilön on täytynyt tehdä jotakin työn löytymiseksi. Yleinen kansainvälinen käytäntö tulkitsee aktiivisuuden siten, että toimenpiteistä ei ole saanut kulua enempää kuin neljä viikkoa. Tätä periaatetta noudatetaan Suomen työvoimatutkimuksen haastattelukysymyksessä. Käytännössä kuitenkin työttömiksi luetaan myös rekisteröidyt työnhakijat, vaikka viimeisimmästä yhteydenotosta työnhakutoimintaan olisi kulunut enemmän aikaa. Tämä käytäntö lähentää työvoimatutkimuksen ja työnhakutoiminnan tilastoja toisiinsa. Tiukasta suosituksen noudattamisesta aktiivisen työn etsimisen osalta on tinnitty, eikä ns. passiivisen rekisteröitymisen käsitettä ole Suomessa käytetty. Tästä syystä mm. työttömyyseläkettä odottavat luetaan työttömiin kummassakin tilastossa.

4.1.2 Työttömät, jotka eivät hae työtä työnhakutoiminnan kautta

Työvoimatutkimuksessa selvitetään työttömien erilaiset työnhakutoimintatavat. Tutkimuksessa on mahdollista tulla luokitelluksi työttömäksi vaikka olisi hakenut työtä muulla tavoin kuin työnhakutoiminnan kautta. Selvitettäessä työnhakutoiminnan markkinaosuutta

tällä tavoin havaitaan, että työvoimatutkimuksessa työttömiksi luokitelluista 89 % ilmoitti viime kesäkuussa hakevansa työtä työnhakutoiminnan kautta. Niistä noin 11 prosentista, jotka jäävät tämän ulkopuolelle osa saattaa olla myös rekisteröityjä, mutta he eivät ole siitä ilmoittaneet joko siksi, etteivät ole olleet yhteydessä työnhakutoimintaan neljän viikon aikana tai eivät pidä rekisteröitymistä aktiivisena työnhakutoimintana. Työvoimatutkimuksen mukaan kesäkuussa 1992 pelkästään työnhakutoiminnan kautta työtä haki 27 % työttömistä (ts. eivät käyttäneet työnhakutoiminnan muita tapoja). Yleensä työttömät käyttävät useita työnhakutoimintatapoja, sillä niiden työnhakutoimintaan ilmoittautumattomien osuus, jotka ovat käyttäneet vain yhtä työnhakutoimintatapaa on vain vajaat 2 % työttömistä.

Lisäksi työnhakutoimintatilastossa koululaisia ei hyväksytä työttömiksi työnhakijoiksi. Työvoimatutkimuksessa he voivat olla työttömiä lukukausien ulkopuolella. Samoin alle 65-vuotiaiden eläkeläisten, erityisesti työttömyyseläkkeellä olevien työnhakutoimintatavien, on mahdollista olla työttömiä työvoimatutkimuksessa. Työnhakutoimintatilastossa heitä ei kuitenkaan lueta työttömiin työnhakijoihin.

4.1.3 Osa-aikatyötä etsivät

Työnhakutoimintatilastossa ei tule luokitelluksi työttömäksi työnhakijaksi, jos ilmoittaa ottavansa vastaan vain osa-aikaista työtä. Työvoimatutkimus ei rajoita haluttua työaikaa.

4.1.4 Työksi laskettava aika

Työvoimatutkimuksessa henkilö luetaan työlliseksi, jos hän säännöllisesti tekee tunnin työtä viikottain vaikka hän muun ajan olisikin työtä vailla tai jos hänellä on työpaikka ja muodollinen työsuhde on voimassa. Yrittäjäperheenjäsenet ovat työllisiä vain, jos työaika viikossa on vähintään 7 tuntia. Työnvälitystilastossa sitä vastoin on kokopäivätyötä etsivän mahdollista olla työttömänä työnhakijana, vaikka työskentelisikin muutaman tunnin viikossa.

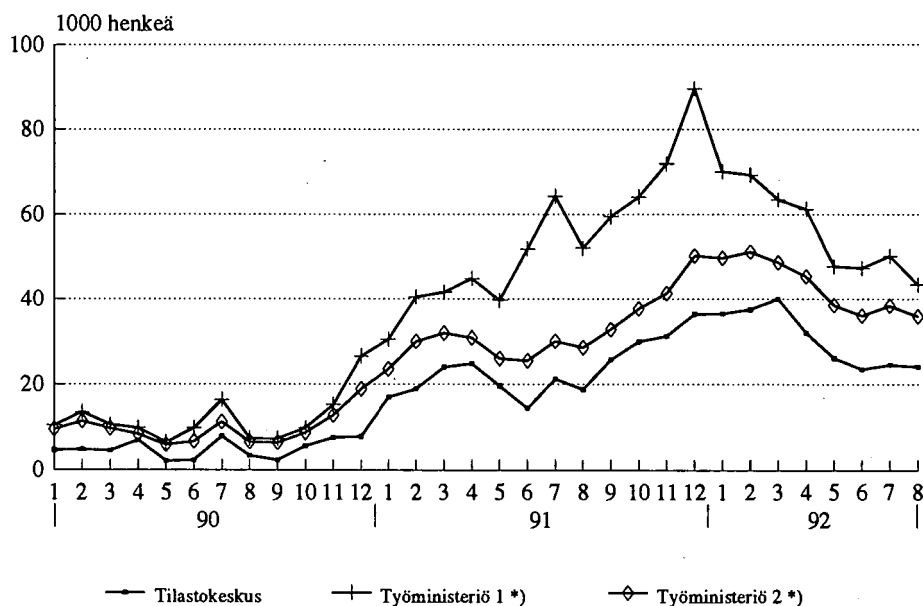
Uusi työllisyyslaki, joka tuli voimaan vuoden 1988 alusta edellyttää kuitenkin, että lyhyetkin työssäolot poistetaan henkilön työtömyyden kertymästä. Työministeriön teke-

män selvityksen perusteella näyttää siltä, että näin ei käytännössä aina menetellä. Arviolta noin 3 % työttömiksi työnhakijoiksi rekisteröidyistä on tilapäisesti työssäolevia.

4.1.5 Lomautusten tilastoseuranta

Viime ja tämän vuoden aikana eron kasvu selittyy pääasiassa lomautettujen erilaisilla määrillä näissä tilastoissa. Työvoimatutkimuksessa lomautettujen määrä on ollut noin puolet pienempi kuin työnvälitystilastossa (kuvio 2). Lomautettujen virheellistä tilastointia voi menetelmällisistä syistä olla molemmissa tilastoissa: työnvälitystilasto yliarvioi ja työvoimatutkimus aliarvioi lomautettujen todellista määrää.

KUVIO 2.
Lomautetut eri tilastojen mukaan

*) 1 = ml. ryhmäilmoitukset; 2 = vain henkilökohtaisesti ilmoittautuneet

Lomautukset voivat olla määräaikaisia tai toistaiseksi lomautuksia. Jälkimmäiset ovat verrattavissa normaaliin työttömyyteen ja usein ne päättyvätkin työsuhteen purkamiseen. Näissä tapauksissa lomautettu ilmoitetaan henkilökohtaisesti työvoimatoimistoon hakeakseen uutta työtä ja saadakseen lomautusajalta työttömyysturvaa. Tällöin lomautettu tilastoituu työnvälitystilastossa samaan tapaan kuin työttömätkin. Suurimmat määräaikaiset lomautukset tulevat tiedoksi työvoimatoimistoihin työnantajien ilmoittamilla ryhmäilmoituksilla. Ryhmäilmoitukset ovat kolmea eri laatua: ennakoilmoitus, lomautusilmoitus ja tarkistusilmoitus.

Aikaisemmin ryhmäilmoitusten lomautettujen tilastointi perustui suurelta osalta ennakoilmoituksiin. Tästä seurasi, että ryhmäilmoitusten tiedot saattoivat olla liian suuria, sillä ennakkoon ilmoitetut lomautukset saattoivat jäädä toteutumatta tai siirtyä.

Työministeriö muutti keväällä 1992 lomautettujen ryhmäilmoitustilastointia uusilla ohjeilla niin, että lomautettujen ennakoilmoitustietojen vieminen ryhmäilmoitusrekisteriin lopetettiin ja tilastoseuranta perustuu jatkossa lomautusilmoituksiin, jotka nyt otettiin käyttöön koko maassa. Uusien ohjeiden oletetaan parantavan lomautettujen ryhmäilmoitusten tilastointia työnvälitystilastossa.

ILO:n suositukset lomautettujen tilastoinnista eivät ole yksiselitteiset. Yleisesti ottaen, lomautettuja ovat "henkilöt, joiden työsuhde tai työnteko on työnantajan toimesta keskeytetty määrätyksi tai määräämättömäksi ajaksi, jonka jälkeen henkilöllä on tunnustettu oikeus tai lupaus työhönpaluusta". Lomautusten sijasta voidaan käyttää myös lyhennettyä työviikkoa, joka on yleisempi tapa

useimmissa Euroopan maissa. Toimenpiteiden käyttö riippuukin kansallisesta työlainsäädännöstä ja sosiaaliturvasäädöksistä.

Nykyinen tilastosuositus antaa mahdollisuuden tilastoida lomautetut mihin tahansa ryhmistä "työllinen", "työtön" tai "työvoiman ulkopuolella" riippuen heidän muodollisesta työsuhteestaan, työnhausta ja työhön käytettävissä olost. ILO:n mukaan a) lomautettu, jolla muodollinen työsuhde jatkuu on työllinen (mutta poissa työstä); b) lomautettu, jolla ei ole muodollista työsuhdetta, mutta joka hakee työtä ja on siihen käytettävissä, on työtön ja c) muut, ts. ne joilla muodollista työsuhdetta ei ole ja jotka eivät ole työhön käytettävissä eivätkä etsi työtä, ovat työvoiman ulkopuolella. Maat voivat kuitenkin halutessaan poistaa työetsimisvaatimuksen niiltä lomautetuilta, joilla ei ole muodollista työsuhdetta ja jotka ovat työhön käytettävissä (ryhmään b kuuluvat). Suomen työvoimatutkimuksessa lomautetut luetaan aina työttömiksi. EY:n työvoimatutkimuksessa lomautetut luetaan työttömiin, mutta lomautukset ovat harvinaisia ja niitä on jäsenmaista vain neljässä (Eurostat, 1988). Ruotsissa lomautettuja ei lueta työttömiin työvoimatutkimuksessa eikä työmarkkinahallituksen tilastossa.

Saattaa olla, että työvoimatutkimuksessa lomautetut eivät aina tule täysimääräisesti näkyviin. Tämä voi johtua tilaston otosluonteesta tai tavasta miten tehdyt haastattelukysymykset tulkitaan. Koska lomautukset ovat yrityskohtaisia ja usein lyhytaikaisia, voi olla ettei otos riittävässä määrin huomioi niitä. Jos lomautukset kohdistuvat henkilöstöön tietyn vuorojärjestelmän perusteella ja paluu työhön on varmaa, haastateltava voi vastata olevansa tilapäisesti poissa työstä, vaikka hän olisikin tilapäisesti lomautettuna.

4.1.6 Maatalouden harjoittajat ja muut yrittäjät

Erityisesti yrittäjien ja heidän perheenjäsentensä osalta on joskus vaikeaa tulkita, ovatko he työmarkkinoiden käytettävissä. Työnhakijarekisterissä esiintynee esimerkiksi maatalouden harjoittajia, joiden todetaan työvoimatutkimuksessa kuitenkin työskennelleen omalla tilallaan sen verran että heidät luokitellaan työllisiksi. Jos maanviljelijän työnteko on keskeytynyt lyhyeksi aikaa esim. töiden ajoittumisen tai sääolosuhteiden vuoksi luetaan hänet työlliseksi, jollei hän ilmoita olleensa esim. työttömänä. Kausityöntekijöitä ei lueta työllisiin sinä aikana, jolloin työtä ei tehdä, he ovat joko työvoim

man ulkopuolella tai työttömänä ilmoitussensa mukaan.

4.1.7 Kohteena oleva väestö

Työvoimatutkimuksen otosjoukko poimitaan tutkimusvuotta edeltävän vuoden lopussa väestön keskusrekisteristä. Perusjoukkona on tuona ajankohtana Suomessa asuva väestö. Tutkimusajanjakson kuluessa maahan muuttaneet eivät ole mukana perusjoukossa vaikka saattavatkin esiintyä työväilytyksen rekisterissä. Myös ulkomailla asuvat ja Suomesta työtä hakevat työttömät työnhakijat jäävät pois työvoimatutkimuksen perusjoukosta ja otoksesta.

4.2 Tuotantoerot

4.2.1 Mittausajanjaksoon liittyvät erot

Työvoimatutkimuksessa viiteajanjaksona on kuukauden viidennentoista päivän sisältävä viikko. Kuukauden puoliväli on valittu siksi, että sen oletetaan kuvaavan paremmin kuukauden keskiarvoa kuin kuukauden alkuun tai loppuun sijoittuvan viikon. Haastattelussa arvioidaan vastaajan koko viikon toiminta ja työssäolo ohittaa muut viikon aikana esiintyneet toiminnot (työllisyyden priorisointi). Jos vastaaja on tutkimusviikon yhtenäkin päivänä ollut työssä (tai hänellä oli työpaikka) mutta muina päivinä työtön, hänet luokitellaan työlliseksi.

Työväilytystilastossa tilastointi sitä vastoin tapahtuu kuukauden lopussa yhden laskentapäivän, joka on kuukauden viimeinen arkipäivä, mukaisena poikkileikkaustietona. Kaikki laskentapäivänä tai sitä ennen alkaneet ja voimassa olevat (mukaanlukien myös laskentapäivänä päättäneet) työttö

myysjaksot tilastoituvat työnhakijarekisterissä työttömyydeksi. Työväilytystilaston käytämän laskentatavan perusteluna on hallinnon tarve seurata toimintaansa ja palvelukykynsä vaikuttavia kuukauden aikana tapahtuneita muutoksia, kuten uusien työttömiksi tulleiden virtoja ja eri toimenpitein sijoitettujen virtoja. Poikkileikkaus kuukauden lopussa on osa tätä hallinnollista seurantaa.

Viikon mittausjakso ja työssäolon ensisijaisuus työvoimatutkimuksessa vähentävät työttömiksi luokiteltujen määrää suhteessa työväilytystilastoon. Ero ei kuitenkaan ole huomattavan suuri, sillä työllisiä joiden viikon työaika on poikkeuksellisen lyhyt, on vähän. Työvoimatutkimuksesta saadaan lisäksi niiden työssäolleiden määrä, jotka ovat olleet osan viikosta työttömänä. Toisaalta työväilytystilaston yhden päivän viiteajan kohtaan sisältyy enemmän satunnaisvaihtelua, jota voi lisätä se, että laskentapäivä eri kuukausina on eri viikonpäivänä.

Se, että työvoimatutkimuksessa mittausajanjakso on kuukauden puolivälissä, työnvälitystilastossa taas kuukauden lopussa, aiheuttaa eroa, joka vaihtelee suhdannevaiheesta riippuen. Jos työttömyys säilyy vakaana – s.o. virta työttömiin ja virta työttömistä on yhtä suuri – ei tämä tekijä aiheuta eroa tilastojen välille. Mikäli kuitenkin työttömyys voimakkaasti nousee tai laskee, aiheutuu tästä noin puolen kuukauden netto-muutoksen verran eroa lukuihin. Kun työttömyys kasvaa, on työnhakijarekisterin kuukauden lopussa laskettu tieto korkeampi kuin työvoimatutkimuksen kuukauden puolivälin tieto. Työttömyyden alentuessa osoitaisi taas kuukauden puolivälin tieto suurempaa lukua. Kausi- tai suhdannevaihtelun vaihe määrää eron suunnan.

4.2.2 Työnhakijarekisterin päivitysviive

Työnhakijarekisteri säilyttää työttömien tiedot rekisterissä ajankohdasta toiseen koko työnhaun ajan. Jos työtön päättää työnhakunsa menemällä työhön tai muusta syystä, hänen työnhakunsa pitäisi rekisterissä tuosta päivästä alkaen päättyä. Näin ei kuitenkaan aina käy, koska työnhakija ei ilmoita työvoimatoimistolle työhön menostaan. Tällöin saattaa syntyä työttömyystietoihin vaihtelevan pituinen viive. Tullessaan työttömäksi henkilön on ilmoitauduttava työnvälitykseen ollakseen oikeutettu saamaan työttömyysturvaa. Ilmoitus työvoimatoimistoon siitä, että on mennyt työhön taas tai lopettanut työnhaun muusta syystä ei ole työvoi-

matoimiston asiakkaalle samalla tavoin välttämätön.

Työnvälitystilaston pohjana olevan rekisterin päivittymiseen vaikuttavat siten hallinnolliset määräykset siitä, kuinka usein työnhakijan täytyy ilmoittautua työnvälitykseen, jotta hänen työnhakunsa olisi edelleen voimassa.

1960-luvulla ja 1970-luvun alkupuoliskolla työnhakijoiden ilmoittautumisväli oli kaksi viikkoa. Vuoden 1978 puolivälistä alkaen tätä ilmoittautumisaikaa pidennettiin yhteen kuukauteen. Uuden työttömyysturvalain tultua voimaan vuoden 1985 alusta työvoimatoimistot voivat itse määrätä työttömyysturvan saajille työnhakemuksen uusimisvälin pituuden. Käytännössä tämä väli muodostui 2 – 3 kuukaudeksi. Sitten tältäkin käytäntöä on väljennetty ja työnhaun uusimisväli voidaan määrittää jokaiselle työnhakijalle erikseen.

Työnhaun uusimisvälin pituudella on vaikutusta työttömien määrään. Mitä pitempi uusimisväli on, sitä enemmän rekisteriin jää työttömäksi tilastoituvia työnhakijoita, jotka ovat päättäneet työnhakunsa, mutta eivät ole tästä ilmoittaneet työvoimatoimistolle. Tällainen käyttäytyminen pidentää keinotekoisesti työnhakijarekisterin työttömyysjaksoja ja kasvattaa näin työttömien varantoa. Työministeriössä selvitetään asiaa parhaillaan ja alustavan tuloksen mukaan päivitysviive olisi nykytilanteessa noin 2 % eli noin 8 000 henkeä. Tämän lisäksi noin 3 % työttömäksi rekisteröidyistä on ollut tilapäisessä työssä.

4.3 Menetelmäerot

4.3.1 Otostilaston satunnaisvaihtelu

Otokseen perustuva tilasto sisältää otoksen koosta riippuvaa satunnaisvaihtelua. Vaihtelu on kuitenkin periaatteessa kumpaankin suuntaan yhtä suuri eikä selitä tilastojen välistä systemaattista tasoeroa. Sen sijaan satunnaisvaihtelu selittää eräinä yksittäisinä kuukausina havaitut tavallista suuremmat poikkeamat. Työvoimatutkimus ei otospohjaisuutensa vuoksi voi antaa tarkkoja määrän muutostietoja kuukaudesta toiseen eikä alueellisia tietoja. Kuukausitiedot lääni- ja työvoimapiiritasolla vaihtelevat aina enemmän kuin koko maan tasolla. Toukokuussa 1992 työvoimatutkimuksessa oli työttömiä 300 000 ja tämän luvun keskivirhe oli 9 200 henkeä. Tilastollisesti työttömien määrä 95 prosentin todennäköisyydellä oli tuolloin välillä 281 600 – 318 400. (Toukokuu on otettu esimerkiksi siksi, että se edustaa hyvin alkuvuoden työttömyyslukuja.)

4.3.2 Otostilaston systemaattinen virhe

Kato, joka aiheutuu siitä että vastaajaa ei tavoiteta tai hän kieltäytyy haastattelusta, saattaa vaikuttaa otostilaston estimaatteihin. Työvoimatutkimuksen vastauskatoa on arvioitu työssäkäyntitilaston rekisteritietojen pohjalta. Siinä työttömyystiedot saadaan työnhakijarekisteristä ja siten työttömäksi luokittelu ei määritelmällisesti täysin vastaa työvoimatutkimuksen työttömiä. Myöskään virheitä ml. päivitysviivettä, ei voida kontrolloida. Näistä seikoista huolimatta tiedot ovat riittävän tarkkoja käytettäväksi kadon aiheuttaman harhan arvioinnissa.

TAULUKKO 1.
Vastaamistodennäköisyydet joulukuussa 1990

	Vastanneet %	Kato %
Työttömät	88,8	11,2
Ei-työttömät	94,2	5,8

Kadon vaikutuksesta työttömien määrä estimoitiin joulukuussa 1990 noin 6 000 henkeä tai 5,6 % liian pieneksi. Otos jaetaan pöminnan jälkeen ositteisiin iän, sukupuolen ja läänin mukaan (yhteensä 312 ositetta). Ositteita on melko paljon ja se pienentää katovirhettä arviolta noin 10–15 %. Työttömiä oli joulukuussa 1990 työvoimatutkimuksessa 107 000 henkeä. Vastauskadon vaikutusta nykyisellä korkealla työttömyyden tasolla ei tiedetä.

Kadon lisäksi systemaattista virhettä saattaa aiheuttaa haastattelukysymysten muotoilu ja vastaajien käyttäytyminen, esimerkiksi kysymysten kokeminen kiusallisiksi. Työttömyydestimaatti on varsin herkkä työttömyyden määrittelylle, kuten eri maista saadut kokemukset osoittavat. Samoin työnvälitystilastoon vaikuttavat lainsäädäntö ja hallinto-käytäntö.

Työvoimatutkimuksessa saatetaan luokitella ei-työttömiksi sellaisia työnhakijarekisterissä olevia, jotka eivät selvästi ole työhön käytettävissä tai jotka eivät halua työtä. Pääsääntöisesti kuitenkin kaikki työnvälitykseen ilmoittautuneet luetaan työttömiin.

5 Vertailtavuustarkasteluja

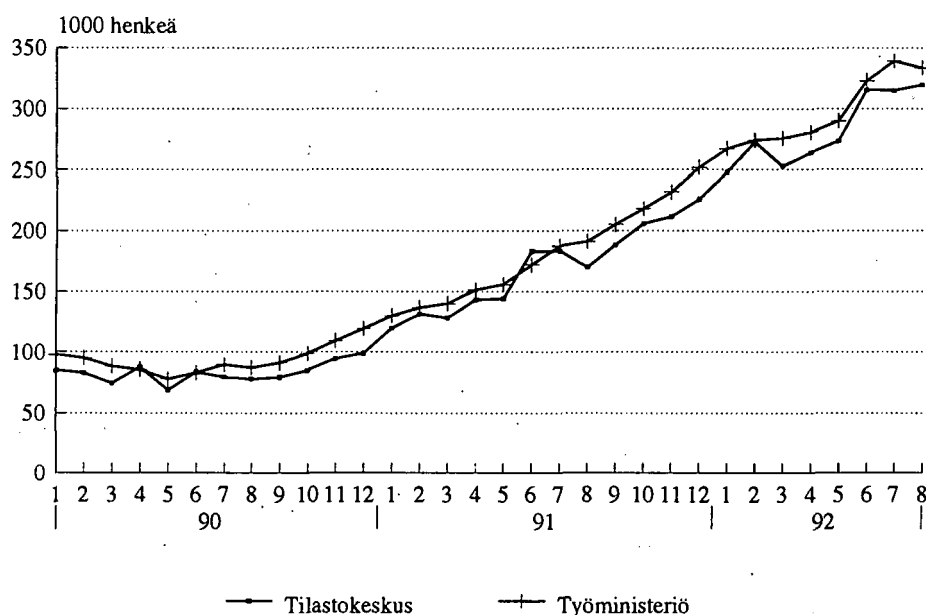
Tilastojen luotettavuuden arvioimiseksi voidaan tehdä erilaisia vertailuja. Jos määritelmäerojen vaikutus vakioidaan poistamalla kumpaisestakin lähteestä eri lailla luokiteltuja ryhmiä saadaan aikaan asetelma, jossa suurin osa jäljellä olevasta erosta on peräisin tuotanto- ja menetelmäeroista. Toisaalta on mahdollista verrata yksilötasolla työvoimatutkimuksen otoshenkilöiden luokittelua vastaavan ajankohdan työnhakijarekisteriin ja

tätä kautta arvioida edellä esitettyjen selitysten pätevyyttä.

Kun kummastakin tilastosta vähennetään lomautetut, saadaan seuraavan kuvion mukainen tulos.

Jos tutkimuksen kato ja rekisterin päivitysviive otetaan huomioon ovat luvut koko maan tasolla lähes samat.

KUVIO 3.
Työttömät ilman lomautettuja eri tilastojen mukaan

Työvoimatutkimuksen otosaineistosta on aika-ajoin tehty vertailuja, joissa on yhdistetty yksilökohtaisesti otoshenkilöiden tietoihin työnhakijarekisterissä oleva tieto voimassa-olevasta työnhausta. Vastaava vertailu on tehty vuodelta 1990 osana vuosittaisen työsäkäyntitilaston tuotantoa. Vertailussa on työnhakijarekisteristä etsitty kaikki samana ajankohtana työvoimatutkimuksen otokseen kuuluneet ja sitten tarkasteltu sitä, miten nämä työnhakijarekisterissä työttöminä esiintyvät on luokiteltu työvoimatutkimuksessa.

Vertailujen keskeisin tulos on se, että työvoimatutkimuksessa työllisiksi luokiteltujen työttömien työnhakijoiden määrä on ollut suurin eroja aiheuttava ryhmä. Työvoiman ulkopuolle luokiteltuja on ollut vähemmän. Tuloksia tulkittaessa on otettava huomioon kumpaankin aineistoon sisältyvät virhelähteet. Toinen ongelma näissä vertailussa on se, etteivät ne tee mahdolliseksi varmuudella selittää mistä erot syntyvät.

6 Työvoimatutkimuksen kehittäminen

Suomen liittyminen Euroopan talousalueeseen merkitsee, että Euroopan yhteisön tilastolainsäädäntö astuu voimaan myös Suomessa. EY:ssä työvoimatutkimukset ovat kerran vuodessa pakollisia ja sen tilastovirasto (Eurostat) antaa yksityiskohtaisia ohjeita tiedonkeruusta. Toisaalta Kansainvälisen työjärjestön antamaa työllisyys- ja työttömyystilastoja koskevaa suositusta on Suomessa tulkittu hieman väljemmin. Työvoimatutkimuksen uudistaminen on tullut tarpeelliseksi ja se on liitetty EY:n lainsäädäntöön sopeutumiseen. Työryhmä katsoo, että nämä odotettavissa olevat muutokset, jotka vaikuttavat myös työttömyyden mittaa-

miseen, pikemminkin etäännyttävät kuin lähentävät työvoimatutkimuksen tilastoja työnvälitystilastoon nähden. Euroopan yhteisön määritelmät perustuvat aktiiviseen työnhakuun. Tietoja kerätään myös ns. passiivisista rekisteröidyistä sekä työnhausta luopuneista. Lisäksi tieto työn etsimisestä kerätään työssäolevilta. Kansainvälistyvä talous edellyttää, että työvoimatutkimuksen on seurattava mahdollisimman tarkoin kansainvälisiä tilastosuosituksia.

Samassa yhteydessä on mahdollista tarkistaa työvoimatutkimuksen otanta- ja paneeliastelmaan kohdistuvia muutostarpeita.

7 Yhteenveto tilastojen eroista

Yhteenvetona luetellaan seuraavassa ne tekijät, jotka 1) vähentävät työvoimatutkimuksen työttömien määrää suhteessa työnvälitilastoon 2) lisäävät työvoimatutkimuksen työttömien määrää ja 3) vähentävät tai lisäävät. Suluissa olevat T tarkoittaa, että tekijä kuuluu työvoimatutkimukseen ja vastaavasti R työnhakijarekisteriin liittyvää tekijää.

Tekijät, jotka vähentävät työvoimatutkimuksen työttömiä suhteessa työnhakijarekisteriin:

- vastaamiskato (T)
- ryhmäilmoituksilla lomautetut (R)
- viikon viiteajanjakso (T)
- työssäolon ensisijaisuus (T)
- päivitysviive (R)
- työn etsiminen neljän edeltävän viikon aikana (T)
- äskettäin maahan muuttaneet (R)

- ulkomailla asuvat Suomesta työtä hakevat (R)
- työksi laskettava aika (T)

Tekijät, jotka lisäävät työvoimatutkimuksen työttömiä suhteessa työnhakijarekisteriin:

- työttömät, jotka eivät ilmoittaudu työnvälitykseen (T)
- osa-aikatyöä etsivät (T)
- nuoret työtä etsivät (T)
- alle 65-vuotiaat eläkettä saavat työhalukkaat (T)

Tekijät, joiden vaikutus voi olla lisäävä ja/tai vähentävä

- laskenta-ajankohta kuukauden puolivälissä (T)
- otoksesta aiheutuva satunnaisvaihtelu (T)
- mittaamisvirheet (T,R)

8 Työttömyystilastojen yhtenäistäminen

Työryhmä esittää seuraavat toimenpiteet tilastojen yhtenäistämiseksi:

1. Työministeriö siirtää erilliseksi ryhmäksi työttömistä pelkästään ryhmäilmoituksella lomautetut, joiden ei voida katsoa hakevan aktiivisesti työtä. Tämä vastaa kansainvälistä suositusta sekä työllisyyslain soveltamisessa jo nyt noudatettua käytäntöä. Tilastokeskus poistaa työvoimatutkimuksen työttömistä ne lomautetut, jotka eivät ole etsineet työtä. Muutokset pyritään tekemään tilastouudistusten yhteydessä.
2. Työministeriö huolehtii siitä, että työvoimatoimistot seuraavat työnvälitysrekisterin ajantasaisuutta nykyistä paremmin ja että myös lyhyet työssäolot merkitään rekisteriin.
3. Tilastokeskus huolehtii siitä, että kadon rakenteen aiheuttama työttömyyttä aliarvioiva virhe työvoimatutkimuksessa aina tunnetaan. Tämä edellyttää, että vuosittain maalishuhtikuulta tehdään rekisteriyhdistelyyn perustuva katoselvitys. Lisäksi Tilastokeskus tarkentaa tilastouudistuksen yhteydessä työttömyyden mittaamista kansainvälisten standardien mukaisesti.
4. Tilastokeskus huolehtii siitä, että ajantasalla olevat arviot työvoimatutkimuk-

sen taso- ja muutosestimaattien keskivirheistä sekä koko maan että aluetasolla ovat aina käytettävissä. Työvoimatutkimuksen satunnaisvirhettä voidaan pienentää lisäämällä otoskokoa ja muuttamalla paneeliasetelmaa.

Työryhmä toteaa lisäksi, että

1. Työnvälitystilaston ajankohtaa ei voida siirtää, koska toimintatiedot tulee tuottaa kuukauden ajalta ja varantotietojen täytyy olla sopusoinnussa näiden virtatietojen kanssa. Samasta syystä ei voida siirtää viikon mittaiseen viiteajanjaksoon. Toisaalta viikko on selvästi yleisin työvoimatutkimuksissa. Viitejakson päiväksi muuttaminen huonontaa tutkimuksen muita tietoja sekä kansainvälistä vertailua.
2. Määritelmiä ei voida lomautettuja lukuunottamatta kehittää lähemmäksi toisiaan, koska Tilastokeskus noudattaa kansainvälisiä suosituksia ja työnvälitystilasto perustuu hallinnollisiin käytäntöihin. Kun työvoimatutkimusta kehitetään tiukemmin ILO:n ja EY:n käsitteiden suuntaan mm. edellyttämällä työnhaun aktiivisuutta, on päinvastoin todennäköistä, että määritelmät eriytyvät lisää toisistaan.

9 Työttömyystilastojen julkistaminen

Työttömyystilastojen julkistamiskäytäntöjen osalta työryhmä ehdottaa seuraavaa:

- 1) Tilastoja profiloidaan julkisuudessa entistä selvemmin niiden käyttötarkoitusten perusteella. Työnvälitystilaston tehtävänä on kuvata työvoimahallinnon asiakkaita, heille kohdistettuja toimenpiteitä ja niiden toteutumista sekä alueellisesti että aloittain. Tilastokeskuksen työvoimatutkimuksen tehtävänä on kuvata työmarkkinoiden toimintaa koko kansantalouden tasolla sekä selvittää työn toteutunutta kysyntää ja tarjontaa kansainvälisesti vertailtavalla tavalla.

Virallinen työttömyysaste perustuu Tilastokeskuksen työvoimatutkimukseen ja työministeriö tiedotteissaan ilmoittaa, että eri maiden väliset vertailut tulee tehdä pääasiassa Tilastokeskuksen lukujen pohjalta. Vertailuja tehdessään käyttäjiä opastetaan tarkistamaan, mihin lähteisiin eri maiden työttömyysluvut perustuvat.

- 2) Tilastojen julkaisuajankohdista ja vertailtavuuden ongelmista tiedotetaan julkaisuissa. Eri lähteistä saatavien tietojen vertailtavuuden ongelmat esitetään julkaisuissa niin selkeästi, että käyttäjät havaitsevat ne. Tiedotteissa kerrotaan tietojen keräämistapa ja siitä johtuvat epävarmuudet. Työministeriö kertoo julkaisuissaan rekisterin päivitysviiveestä ja siihen liittyvistä ongelmista. Tilastokeskus esittää julkaisuissaan työvoimatutkimukseen sisältyvät epävarmuustekijät kuten satunnaisvaihtelun ja kadon vaikutukset. Julkaisuihin voidaan myös liittää työnhakijarekisterin ja työvoimatutkimuksen eroja ja niiden syitä selventävä teksti. Osapuolet ilmoittavat tiedotteissaan paitsi oman myös toistensa tulevien tietojen julkaistamisajankohdista.

Lisäksi työryhmä ehdottaa, että työministeriö ja Tilastokeskus tiedottavat yhdessä työryhmän työn päätyttyä tilastojen eroista ja johtopäätöksistä.

Työvoimatutkimuksen ja työnvälitystilaston työttömyystietojen erot

Tilastokeskuksen ja työministeriön työryhmän raportti

Tiedustelut:

Päivi Keinänen
(90) 17 341

Hinta

60 mk

ISSN 0357-6507
